

Πορεία μέσα στο Φῶς

Επιβλητικός, μέσα στο θεῖο Φῶς, μπροστὰ στήν Ὁραία Πύλη,
λαμπάδα προσευχῆς στήν Ἄχραντο, ἀκοίμητο τοῦ πνεύματος καντήλι...

Ἦρεμα, μὰ ἐπίμονα, ὁ πολυσέβαστος Πατέρας, τί εὐλογία!...
μᾶς ἔδειχνε σταθερὰ καὶ ἄγρυπνα τὸν δρόμο γιὰ τὴν Οὐράνια Βασιλεία.

Τρυφή του κι ἀνακαίνηση ἢ Λειτουργία ἢ θεία,
γι' αὐτὸ καὶ μοίραζε γύρω του εἰρήνη καὶ παραμυθία.

Θώπευε στοργικὰ κι ἀσπάζονταν τὰ βλογημένα τὰ παιδάκια,
μᾶς θύμιζε νᾶμαστε ἀθῶοι καθὼς ἐκείνων τὰ ματάκια.

Συνέπασχε στοὺς καημοὺς τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ μας,
καὶ δάκρυ πόνου ἔχυνε, γαλήνη θεία τοῦ ταραγμένου λογισμοῦ μας.

Ἦδωρ ζωῆς ἀντλοῦσε ἀπ' τὴν πηγὴ τοῦ Θυσιαστηρίου,
ἔσβηνε μ' εὐγένεια κάθε καρδιάς τὴν φλόγα τοῦ πειρατηρίου.

Γεμάτη ἄνωθεν ἢ ὑπαρξή του, στάλαζε μέσα μας γλυκεῖα παρηγορία,
ὅταν μᾶς ἔτρωγε τὴν καρδιά πάθος γιὰ λύτρωση κι ἐλευθερία.

Στήλη φωτὸς μπροστὰ στο Μυστικὸ Νυμφίο,
νυμφαγωγοῦσε τὶς ψυχὲς ποὺ φλέγονταν ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ τὸ θεῖο.

Βάδιζε μπρός, ἀλύγιστος, μὲ φρόνημα Προφήτου,
κι ὠδηγοῦσε καρδιὲς στο Φῶς τοῦ θείου Παρακλητοῦ.

Τὰ χρόνια πέρασαν, Γέροντα! Σὰν ὄραμα, σὰ θαῦμα!...
Χέρια σὲ δέηση, καρδιά μεγάλη!

Κι ἐμεῖς ἐδῶ, Σᾶς βλέπουμε, σεβάσμιε Πατέρα,
στῆς Παναγιᾶς Μητέρας μας τὴ φωτεινὴ ἀγκάλη!...

† Τετάρτη μετὰ τὴν Ὑψωσιν
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
15.9.2016 ἐκ. ἡμ.
† ὁ Μ.

Πόσο ἀγαπῶ τὴν Ἑορτὴ*

(Πανήγυρις 1992)

Πόσο ἀγαπῶ τὴν Ἑορτὴ, στὶς 2 Ὀκτωβρίου,
δῶρο ἀκριβὸν κάθε χρονιά τῆς Πρόνοιας τοῦ Κυρίου·
ἡμέρα τῆς Πανήγυρης, ἐκδήλωση ἀγάπης,
ὅταν ἡ Ἁγία Μονή, φορᾷ τὰ καλά της.

Καὶ νά! Προβάλλει ὁ Γέροντας, ἀστράφτουν τ' ἄμφιά Του,
συλλειτουργοῦνε Ἱερεῖς, ψάλλουνε τὰ παιδιὰ Του,
κρατᾶνε τ' Ἁγία Λείψανα, εἰκόνες, Ἀγιοκέρια,
πυκνὸ μωσχοθυμίαμα φθάνει ψηλὰ στ' ἀστέρια.

Στὴν χάρη τῶν Ἀγίων μας προσκυνητὲς ποτάμι,
ὀλημερὶς βαδίζουμε στὸν δρόμο ἀπ' τὸ χωριό,
κάποιο κεράκι ἔσβησε σὲ παιδικὴ παλάμη,
καθὼς τὸ χαιδεψε ἀπαλὰ τὸ ἀγέρι ἀπ' τὸ βουνό.

Γλυκὴδες ἀκούγονται καμπάνες στὸν αἰθέρα,
τὴν δόξα τῶν Ἀγίων μας τὴν φθάνουν πέρα ὡς πέρα
κι Ἑσεῖς σκορπᾶτε στὶς ψυχὲς οὐράνια γαλήνη
Ὡ Ἱερὲ Κυπριανὲ καὶ Θεῖα Ἰουστίνη!

Καὶ κορυφώνεται ἡ χαρὰ, τὴν δεύτερη τὴ μέρα,
ποῦρθαμε νὰ τιμήσουμε τ' ὄνομα τοῦ Πατέρα.
Πάντα ἡ γλύκα τ' οὐρανοῦ Πατέρα στὴν καρδιά Σου,
σὰν τὰ γλυκὰ ποὺ πρόκειται νὰ δώσης στὰ παιδιὰ Σου.

Κι ἐγὼ ὁ μικρὸς ποὺ πρόσθεσα στὸ μπόϊ μου ἓνα χρόνο,
τώρα... τοῦ χρόνου μόνο
θὰ ξαναβρῶ τέτοια γιορτὴ νὰ θρέψει τὴν ἐλπίδα
πὼς θὰ βρεθοῦμε στ' οὐρανοῦ τὴν ἀφθαρτὴ Πατρίδα.

(*) Τὸ ποίημα αὐτὸ μελοποιήθηκε ἀπὸ τὸν κ. Σώχο (Καθηγητὴ Μουσικῆς καὶ μουσικοσυνθέτη) καὶ ἐπαναλήφθηκε ἀπὸ τὴν χορωδία τῆς Μονῆς μας πλέον στὴν Πανήγυρι τοῦ 1993.